

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
«ΠΑΤΡΙΩΝ»
ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη δ'ευθύνοντος.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Πᾶσα ἑλληνικὴ ψυχὴ ἔχει ἀπενῶς ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὸ Αἰγαῖον, ἐνθα χιλιάδες ἀδελφῶν, λυτρωθέντων αἰφνης τοῦ ζυγοῦ, εὐρίσκονται μετέωροι μεταξὺ σκλαβιάς καὶ ἐλευθερίας. Καὶ αὐτοὶ μὲν πρὸ τῆς ἀπροόπτου μεταβολῆς τῆς καταστάσεώς των εἰς οὐδὲνα εὐρέθησαν δισταγμὸν περὶ τῆς μελλούσης πορείας των. Ὁ φόρος τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως, τὸν ὅποιον ἡ Ἑλληνικὴ των συνείδησις ποτὲ δὲν ἀφῆκε νὰ σθεσθῇ, ἐν μόνον τέρμα τοῖς δεικνύει. Οὐτε σκέψις, οὐτε συζήτησις ἦτο ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ διὰ νὰ ὑφάνουν μὲ τὰς πληγωμένας ἀκόμῃ ἀπὸ τὰς ἀλύσεις χεῖρας των τὴν κυανόλευκον. Ἀλλὰ τί ἐπικλῶθει ἀνωθεν ἡ Μοῖρα καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μὲν τέως δεσπότης κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁμήρου τοὺς ἄλλους ἀδελφούς, οἱ ἐλευθερωταὶ εἶναι μυστήριον ἂν διέρχωνται ὡς διαβάται ἢ ἤλθον ὡς ἐπιδρομεῖς, ἢ δὲ Μήτηρ, ἀσθενὴς οἶμοι, μόνην δύναμιν ἔχει νὰ τείνῃ ἀνοικτάς τὰς ἀγκάλας ἀντὶ νὰ ὑποῖ ἔνοπλον τὸν βραχίονα; Τί ἐπικλῶθει ἡ Μοῖρα δὲν δύναται οὐδεὶς νὰ γνωρίσῃ. Ἡ ἱστορία ὅμως, ἡ διὰ τῶν ἀφηγήσεων τοῦ παρελθόντος ἀποκαλύπτουσα τὰς κρυφίας βουλὰς τῆς Μοίρας καὶ διδάσκουσα τὸ μέλλον, ψιθυρίζει λόγους συμπαθεῖς καὶ ἐνθαρρυντικούς εἰς τὴν ἀνήσυχον ἑλληνικὴν ψυχὴν:

— Καὶ πάλιν, λέγει, ὅπως καὶ ἄλλοτε μόνον εἰς ἑαυτοὺς ὀφείλετε νὰ ἔχετε πεποίθησιν καὶ πίστιν. Εἴσθε ἀσθενεῖς, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκουσι μόνον οἱ ἰσχυροὶ συμμάχους καὶ ὑποστηρικτάς. Ἐνθυμηθῆτε τὴν πρὸ ἡμῶν αἰῶνος Ἰταλίαν. Τίς ψυχὴ εὐγενὴς δὲν ἐνεβουσία ὑπὲρ τῶν ἀγώνων καὶ δὲν ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι, ἐλευθερᾷ ἢ δούλῃ, γῆρῃχε τότε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι, ἐλευθερᾷ ἢ δούλῃ, ὄνομα θαυμαστότερον ἀπὸ τοῦ Γαριβάλδη, σεβαστότερον ἀπὸ τοῦ Καβούρ, προφιλέστερον ἀπὸ τοῦ Ματθίνου; Ποῖος ἐθαύμαζεν ἢ ἐσέβετο ἢ ἠγάπα αὐτοὺς διὰ τὴν δύναμιν των; Διὰ τὴν ἀσθeneiάν των συνεπάθει καὶ συνεμάχει ἡ ψυχὴ σας μετὰ τῆς ψυχῆς των. Πρὸ πάντων δὲ διὰ τὰ δίκαια αὐτῶν καὶ τὴν ἐμμοῆν εἰς τὴν ἀνάγκησιν των. Καὶ τί ἦσαν τὰ δίκαια αὐτῶν ἀπέναντι τῶν ἰδικῶν σας; Τί ἐπάθαιεν ἡ Λομβαρδία καὶ ἡ Τοσκάνη ὑπὸ τὸν ἀετὸν τῶν Ἀψβούργων ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐπᾶθατε καὶ πάσχετε σεις; Καὶ ἔτι πλέον. Δὲν ἔχει ὅλον συμμάχους, ἀλλὰ κατάγει καὶ νίκας ἡ ἀσθeneia. Ἐνθυμηθῆτε πάλιν τὴν Ἰταλίαν, σφαδάζουσαν ἐν Κουρτόζα, συντετριμμένην ἐν Λίσσα. Καὶ ἔπειτα χάριν τοῦ δικαίου της, ἀλλὰ καὶ χάριν τῆς ἀσθeneias της ἀνεγειρομένην αἰφνης ὑπὸ τῆς παγκοσμίου συνειδήσεως καὶ συμπληροῦσαν τὸ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως.

Αὐτὰ παραμυθοῦσα καὶ ἐνθαρρύνουσα λέγει εἰς τὰ ὦτα τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς ἡ ἱστορία. Καὶ αὐτὰ βροντοφωνεῖ εἰς τὰ ὦτα τῶν ἄλλων λαῶν μὲ φωνὴν τὸσον μεγάλην, ὥστε νὰ σκεπάζῃ τὰ διαβόλια τῶν διπλωματῶν, τῶν ὑπηρετούντων οὐχὶ τὸ δίκαιον ἀλλὰ τὸ συμφέρον.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Ε'.

(Ματθ. Κεφ. Θ'. 28—34).

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔλθοντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν¹ Γεργεσινῶν² ὑπὸνῆσαν αὐτῷ δύο³ δαιμονιζόμενοι⁴ ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι, ⁵ χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ⁶ ἰσχύειν τινα παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, καὶ ἰδοὺ⁷ ἔκραξαν λέγοντες· τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ⁸ ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς; ἦν δὲ μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη· οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτὸν λέγοντες· εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπιτρέψον ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων· καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ¹⁰ ὑπάγετε· οἱ δὲ ἐξελθόντες ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων· καὶ ἰδοὺ ὥρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασι· οἱ δὲ βόσκοντες ἔφυγον, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν ¹¹ πόλιν, ἀπήγγειλαν πάντα καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων· καὶ ἰδοὺ πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἰδόντες αὐτὸν παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν· καὶ ἐμὸς εἰς τὸ πλοῖον, διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

Σημειώσεις.

1) Κάτοικος τῆς πόλεως Γέργεσα παρὰ τὴν λίμνην Τιβεριάδα. 2) Συνήντησαν. 3) Ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ δαιμονιζόμενοι λέγονται οἱ ὑπὸ τῶν δαιμόνων βλαπτόμενοι ἀσθενεῖς, οἱ πάσχοντες ἐκ ψυχικῶν ἀσθενειῶν. Τοὺς ἀσθενεῖς τούτους μεταβάλλει εἰς ὄργανα κακίας καὶ ἀδικιῶν ὁ δαίμων. 4) Τὰ μνημεῖα ἦσαν σπήλαια προωρισμένα εἰς ταφὴν τῶν νεκρῶν. Ἐντὸς μνημείων λοιπὸν τοιούτων ἀπομακρυσμένων ἐνδιητῶντο οἱ δαιμονιζόμενοι· καὶ ἐξήρχοντο ἐκείθεν καὶ ἐβλάπτον τοὺς διερχομένους ἀνθρώπους. 5) Λίαν φοβεροὶ καὶ ἐπικίνδunoι. 6) Ὅστε οὐδεὶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης. 7) Ἐκραξαν οἱ δαιμονιζόμενοι, ὑπὸ τῶν δαιμόνων, παροτρυνόμενοι. 8) Ὅποια σχέσις, τί κοινὸν μεταξὺ ἡμῶν καὶ σοῦ 9) Ἠλθες ὧδε ἵνα ὑποβάλῃς ἡμᾶς προῶτως εἰς τιμωρίαν καὶ παινᾶς; 10) Ὑπάγετε· ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἶχε λόγους ἀποχρῶντας νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ τοιοῦτον πρὸς τιμωρίαν τῶν κατοίκων, ὅπως ἐπιτρέψει καθ' ἐκαστὴν τὰς ἐκ θεομηνιῶν καταστροφάς. 11) Τὴν Καπερναοὺμ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἐκ τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου Γ' 1-10

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τοὺς ἐν Ρώμῃ Ἰουδαίους, ὡς φίλους αὐτοῦ, ὡς ὁμοθενοὺς καὶ ὁμοθρήσκους· ἀλλὰ καὶ ὡς χριστιανούς ἀσπασθέντας πρὸ ὀλίγου τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπερ αὐτὸς ὅλως δυνάμεσιν ἐκήρυττεν, ἀποκαλεῖ ἀδελφούς. Τὸ ὄνομα τοῦτο, ὡς σύνηθες εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἀποστόλου ἔθεσαν οἱ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας ἐν ἀρχῇ ὅλων τῶν ἀναγνω-

ἐφίππου πορείας εἶχεν ἀναψυχθῆ, καὶ ἡ ἀτάραχος ἐκ τῆς μάχης ἡ παρὰ πόδα ἀκολουθοῦσα ὑπηρεσία αὐτοῦ, ὑπηρεσία σκλάβων πασᾶ, μετὰ τῆς νενομισμένης πολυτελείας εἶχε προσφέρει εἰς αὐτὸν καὶ τὸν καφέν. Τὰ ἐνδύματά του τὰ χρυσοκέντητα μόνον ὑπὸ κονιορτοῦ τοῦ κατὰ τὴν πορείαν εἶχον φορτωθῆ, καὶ τὰ ὄπλα του τὰ γυρᾶ καὶ ἐπίχρυσα μὲ τὰς ἐκ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένας λαβὰς καὶ θήκας ἀθῶα φόνου ἦσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὡς εἰρηνοφύλακος τινὸς σημερινοῦ διπλωμάτου. Ἡ ὄψις τῆς ψυχῆς του εἰκὼν, ἥτις εἰς τοῦ μετ' αὐτοῦ διαλεγομένου ἀπέβλεπε μόνον τὸ κεμέρι, πανουργίας παντοίας εἰκὼν εἶναι, ἀλώπεκος καὶ φιλάρπαγος γαλῆς.

Ὁ Διάκος ἄοπλος, διότι εἶχε τινάξῃ τὰ χρεῖστα γεγόμενα ὄπλα του κατὰ τῶν Τούρκων, ἀφῆρθε δὲ ὑπὸ τῶν συλλαβόντων αὐτῶν καὶ τὸ τεμάχιον τῆς σπάθης, ἀκάλυπτος τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἐπολέμει κατὰ τὸ τέλος τῆς μάχης, μὲ τὰ πολυτελῆ του ἐνδύματα καὶ τὸν χιτῶνα καταξεδισμένον ὑπὸ τῶν βολῶν καὶ τῶν συλλαμβανόντων αὐτὸν ἐχθρῶν, αἰμόρραντος, κατεσπαρραγμένου ἐκ τῶν τραυμάτων λέων, ἄσιτος καὶ διψῶν, ἦλθεν εἰς τὸ χάνι τῆς Ἀλαμάνας πρὸ τῶν πασάδων. Ἡ ψυχὴ του ἄτρωτος, ἀδέσμευτος ἐμφαίνει τὴν ἀγερωχίαν τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγωνιζομένου, καίτοι ὅχι ὑποπεύει ἀλλὰ γνωρίζει ἀσφαλῶς ὅτι τὰ μαρτύρια τοῦ Κατσαντώνη καὶ τοῦ Βλαχάδα τὸν ἀναμένουσιν.

Βλέπουσιν ἀλλήλους ἐπὶ μικρόν, ὁ Διάκος ὁ ἄτεγκτος καὶ ὁ ὑπουργὸς Ὁμέρ. Γνωστὸς εἶναι οὗτος. Ἀλλῆς ὁ Τεπελενλῆς καλῶς γινώσκων, φαίνεται, τὸν χαρκατῆρα τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἐμελλε τὸν Μάρτιον τοῦ 1820 νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐν Ἰωαννίνοις τὴν σύλληψιν αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀηδόνι τέκν, ὅστις μετὰ τῶν πρώτων ἐγκαταλιπὼν τὴν μεγάλην ἐκεῖ τάφρον νητομόλησε πρὸς τὰ ἐπερχόμενα κατὰ τοῦ εὐεργέτου αὐτοῦ σουλτανικὰ στρατεύματα, βραδέως προσέλαβεν αὐτὸν πλησίον του. Διὰ τοῦτο δὲν εἶχον γνωρίσῃ, φαίνεται, ἀλλήλους ὁ Βριώνης καὶ ὁ Διάκος ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ἀλῆ. Τούτου ἕνεκα ἠρώτησε, λέγεται, ἐκεῖνος· «σὺ εἶσαι ὁ Διάκος;»¹ Εἰς τὴν ὑπερήφανον δὲ κατάνευσιν ἐκείνου ὁ Ἀλβανὸς ἐκάλεσεν αὐτὸν νὰ καθίσῃ. Δὲν κατεπλάγη βεβαίως ἐκ τοῦ παραστήματος τοῦ ἡμίθεου, ὡς ποτε ἡ βασιλίςσα τῆς Ἐλευσίνης Μετάνειρα, ὅτε εἶδεν εἰσερχομένην ὡς γραίαν τροφὸν εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς τὴν Δήμητρα, ὡς ἡ Ναυσικᾶ πρὸ τοῦ ναυαγοῦ Ὀδυσσέως, ὡς ὁ δὸν Ζουάν Περὲζ ὁ ἡγούμενος τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ μονῆς Δέλλα Ράπιδας εἰς τὴν ὄψιν τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου. Ἀλλὰ εἶχε κατὰ νοῦν οὕτω φιλοφρονούμενος ὁ πασᾶς, ὅστις εὐθὺς διέταξε νὰ φέρωσι καὶ καφέν εἰς τὸν Διάκον. Οὗτος ἀφεθεὶς ὑπὸ τῶν κρατούντων αὐτόν, ἐκάθισεν, ἔθεσε τὸν ἑνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἔστριψε τὸν μύστακα αὐτοῦ καὶ ἐκόσμησεν, ὡς ἡδύνατο, τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς δίνης τῆς μάχης συμπεφυρμένην κόμην του.

Ἰσταντο ἀντιμέτωποι ὡς ὁ κύριος καὶ ὁ δοῦλος. Ὁ κύριος ἦτο ὁ τραυματίας καὶ αἰμόφυρτος, ὁ κατερρακωμένος τὰ ἐνδύματα ἔχων, ὁ αὐχμηρὸς· διότι ἔλεγε καὶ οἱ λόγοι του ὡς κηρύγματα ἄρχοντος δὲν ἀνεκαλοῦντο. Ὁ δοῦλος ἦτο ὁ Βριώνης ὁ πανούργως εἰς τὸ κέρδος τὸ ἐξ ἀργυρίου ἀποβλέπων καὶ χάριν αὐτοῦ πολλὰ πρόσωπα καὶ χρώματα ἔτοιμος νὰ ὑποδυθῇ. Κρύφα, φαίνεται, εἰς τὸν Διάκον εἶπεν, ὅτι ἐξαγορὰ γενναία μόνον εἶναι δυνατόν νὰ σώσῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου. Ἀλλ' ὁ Διάκος ἐμειδίασε καὶ εἶπεν ὅτι ὅσα εἶχεν ἦσαν εἰς τὸ κεμέρι του, καὶ τὰ ἐπῆραν οἱ συλλαβόντες αὐ-

τόν. Ὁ δὲ Μεχμέτ Κιοσές διακόψας τὸν μυστικὸν διάλογον προέτεινεν εἰς τὸν Διάκον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ λαμβάνων μέγα ἀρματωλίκι νὰ συνεργήσῃ εἰς τὴν κατάνειξιν τῆς ἐπαναστάσεως. Ἀλλ' ἐκεῖνος μετ' ὀργῆς καὶ βιαίως ἀπεκρίθη ὅτι δὲν θὰ γείνη κατηραμένος υἱὸς νὰ σπαρᾶ τῆς Πατρίδος του τὰ στήθη. Εἰς τὰς ἀπειλὰς δὲ τοῦ Πασᾶ περὶ θανάτου καὶ μαρτυρίου, ἀπεκρίθη ἡρεμὸς, ὡς ποτε ὁ Λακεδαιμόνιος Καλλικρατίδας,⁽¹⁾ «ἡ Ἑλλάς ἔχει πολλοὺς Διάκους».

Ἀλλ' ὁ Ὁμέρ Βριώνης ἐσκέπτετο ὅτι οὐδὲν εἶχε νὰ ὤφειλθῃ ἐκ τοῦ μαρτυρίου ἢ μὴ μαρτυρίου θανάτου τοῦ Διακίου. Πιθανῶς λοιπὸν ὅτι πάλιν ὠμίλησε πρὸς αὐτὸν περὶ λύτρων, ἅτινα δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ πληρώσωσιν οἱ κόνσολοι⁽²⁾ τῆς Λεβαδείας, καὶ ὁ Διάκος ἐδέχθη, εἶπε μάλιστα ὡς λέγεται:

Ἄν θέλετε χίλια φλωριά, καὶ χίλιους μαχμουτιέδες

Πέντε ἔξ ἡμέραις στή ζωὴ ἀφήστε με μονάχα.

Φκίνεται δὲ ὅτι καὶ ὁ Κιοσές, δωροφάγος ὡς Τούρκος, ἐδέχετο νὰ μετᾶσχῃ τῶν χρημάτων τῆς ἐξαγορᾶς, ὅτε εἰσέβαλεν, ὑποπεύων τοὺς διαλεγομένους, ὁ θηριώδης ἐκ φανατισμοῦ μουσουλμανικοῦ καὶ μισους πρὸς τοὺς ἐπαναστατήσαντας ῥοχιὰδες Χαλήλμπεϋ ἐκ Ζητουνίου (Λαμίας). Ὑπερθεματίζων εἰς ἐκείνην τὴν ἀγορὰν τῆς ζωῆς, δακρύων ἐκ λύσσης, μὲ δάκρυα φωνάζει:

Χίλια φλωριά σᾶς δίνω γὼ κι' ἀκόμη πεντακόσια,
τὸν Διάκο νὰ χαλάσετε

γιατὶ θὰ σβύσῃ τὴν Τουρκίαν καὶ ὅλο μας τὸ δουβλέτι.

Ὁ κορβανάς, ἱκανοποιήθη· ὡς γείνη πλέον καὶ ἡ θυσία εἰς τὸν μογχολικὸν Μωλόχ. Οἱ πασσάδες ἔναι μὴ διαβληθῶσιν εἰς τὸ δουβλέτι καὶ ἀφοῦ ἔλαβον τοὺς μαχμουτιέδες τοῦ Χαλήλμπεϋ, θὰ παραδώσωσι τὸν Διάκον. Ἀλλὰ πρότερον, διὰ νὰ φανῶσι φιλανθρωπεύμενοι ἐν ὀνόματι τοῦ αἱματοβαφοῦς τορκνικοῦ Ἀλλάχ εἶπον εἰς τὸν Διάκον,

Γίνεσαι Τούρκος, Διάκο μου, τὴν πίστιν σου ν' ἀλλάξῃς,
νὰ προσκυνᾷς εἰς τὸ τζαμί, τὴν ἐκκλησίαν ν' ἀφήσῃς;

Καὶ ἠκούσθη τὸ εἰς τὰ ἄκρα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἀντηχησάν κήρυγμα τοῦ γένους.

Ἐγὼ Γραικὸς γεννήθηκα, Γραικὸς θὲ ν' ἀποθάνω.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἐβδομάδα.

Ἡ πρόοδος τοῦ ἔθνους ἡμῶν βασιλεῖται ἐπὶ τῆς ἐνότητος πάντων αὐτοῦ τῶν μελῶν, ἐν τῇ γλώσσῃ, τῇ θρησκείᾳ, τοῖς ἥθεσι, τοῖς ἰδανικοῖς καὶ ταῖς ἐλπίσιν. Ὅταν δὲ κατατεμαχίζώμεθα ὡς κοσμοπολίται καὶ προσήλυτοι ἄλλων ἔθνων καὶ λαῶν, κατεργαζόμεθα βαθμυδὸν τὴν ἐθνικὴν ἀποσύνθεσιν, ἥτις ἄγει εἰς τὸν θάνατον.

«Πάνταινος»

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ν. Π. Πάτρας. Ἐγράψαμεν καὶ εὐχαριστοῦμεν. — Κ. Σ. Σπυροῦ. Διεύθυνσις ἡλλάγγ. — Κ. Α. Βωλόν. Χρ. Σ. Κίμων. Π. Ι. Π. Νεζερόν. Δ. Τ. Ρέσσι. Ἀντ. Ι. Τεργέστην. Γρ. Α. Μασσαλίαν. Κ. Κ. Νάξον. Εὐ. Ν. Ἀνδρίτσαναν. Εὐ. Π. Σάμον. Σ. Α. Βοῦφαλον. Κ. Α. Ι. Σικαγόρον. Κ. Α. Χανιά. Ζητηθέντα πρὸς συμπλήρωσιν τελ. τόμου ἀπεστάλησαν. Τὰ λοιπὰ ὑπόκεινται εἰς τὴν γνωστὴν διατίμησιν. — Φρ. Δ. Κέα. Ἡ περιέχουσα τὴν διατίμησιν τῶν ἱμῶν καὶ φύλλων ἀγγελία ἐδημοσιεύθη ἐπανειλημμένως.

¹ Λέγουσιν ὅτι ὁ Βριώνης ἠρώτησε τὸν Διάκον «καὶ πῶς ἀφῆσες νὰ σὲ πιάσουν ζωντανόν;», εἰς τὴν ἀνῆλθον δὲ ἐρώτησιν. ὁ Διάκος ἀπεκρίθη μετὰ μειδιάματος οἰκτιρμοῦ πρὸς τὴν μωρίαν «ἂν ἤξευρα ὅτι θὰ μ' ἐπιάσαν ζωντανόν, θὰ ἐφύλαττα ἕνα βόλι δι' ἐμέ».

(1) Εἰς τὸν ὑποδεικνύοντα τὸν κίνδυνον πρὸ τῆς ναυμαχίας τῶν Ἀργινουσῶν εἶπεν· «ἡ Σπάρτη δὲν χάνεται μὲ ἕνα ἄνδρα» (οὐ παρ' ἑνα τῶ Σπάρτα).

(2) Οἱ τὴν ἐπανάστασιν διαικοῦντες προὔχοντες ἐν τῇ Βοιωτίᾳ.